

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κόρη αγνή μονάκριβο τῆς μάνας σου στολίδι,
 Ποῦ μέσ σέ χίλια βάσανα σ' ἀνάθρεψε τοῦ κόσμου
 Καὶ ἀγρυπνώντας κάθουνταν σιμά σου 'στὸ σκοτειδί
 Μήπως ἐσέ σθυσθῇ ἡ ζωὴ κ' ἐμένανε τὸ φῶς μου.
 Τῆς μάνας ὅποιος τὸν καῦμό τὸν πόνο δὲν γνωρίζει,
 Ποτέ του δὲν ἐδάκρυσε ποτέ του δὲν βαγίζει.

«Θεέ μου τοῦ κόσμου Κύριε δεσπότη τῆς ψυχῆς μας,
 »Σὺ ποῦ τὸ φῶς ἐχάρισες 'σ τὰ πλάσματά σου ὅλα,
 »Ποῦ μέ ψωμάκι καὶ νερὸ αὐξάνεις τὴ ζωὴ μας
 »Καὶ τοὺς καρποὺς μᾶς ἔδωκες καὶ ἀνθη μυροβόλα.
 »ὦ! τ' ἀγαθὰ σου πάντοτε εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς μου
 »Νὰ δίδῃς πλάστα μου π' ἀκοὺς αὐτὴ τὴν προσευχή μου.»

Ἔλα παιδί μου σταύρωσε τὰ δύο σου τὰ χεράκια,
 Κ' ἐδῶ σὺ γονάτισε εἰς τὴ μανούλα πάλι.
 Καὶ μὲ σκυμμένο πρόσωπο τοῦ Πλάστου τραγουδάκια
 Ἡ λιγερὴ σου ἡ φωνὴ γιὰ προσευχὴ νὰ ψάλλῃ.
 Χαρά 'σ τῆς μάνας τὰ μικρὰ ποῦ μάθανε παιδάκια,
 Τέτοια νὰ ψάλλουν τ' οὐρανοῦ μονάχα τραγουδάκια.

Πόσα παιδιά ἀπὸ τὰ σᾶς ποῦ τὴν αὐτὰ διαβάζουν
 Καὶ προσευχὴ δὲν μάθανε νὰ κάνουν κάθε βράδυ
 Δὲν τοὺς βαγίζετ' ἡ καρδιά καὶ δὲν ἀναστιενάζουν,
 Ὅταν προβάινει τ' οὐρανοῦ τὸ ἄγριο σκοτάδι,
 ὦ! μάθετε τὸν Πλάστη μᾶς μικροὶ νὰ εὐγνωμονῆτε
 Μήπως μεγάλοι μιὰ φορὰ πολὺ μετανοήτε.

Ν. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.